

REGIONAAL TUCHTCOLLEGE VOOR DE GEZONDHEIDSZORG

Beslissing in de zaak onder nummer van: A2022/4261

A2022/4261

REGIONAAL TUCHTCOLLEGE VOOR DE GEZONDHEIDSZORG AMSTERDAM

Beslissing van 27 januari 2023 naar aanleiding van de klacht van:

A,

wonende te B, klager,
tegen

C,

verpleegkundige werkzaam te D,
verweerder, hierna ook: de verpleegkundige.

1. De procedure

Het verloop van de procedure blijkt uit:

- het klaagschrift met de bijlage, ontvangen op 11 mei 2022;
- het verweerschrift met de bijlagen;
- het e-mailbericht van klager van 24 augustus 2022;
- het proces-verbaal van het op 11 oktober 2022 gehouden mondelinge vooronderzoek.

Het college heeft de klacht op basis van de stukken beoordeeld.

2. Waar gaat de zaak over?

Verweerder is in de periode van 6 maart 2018 tot en met 19 februari 2019 betrokken geweest bij

klager als sociaal psychiatrisch verpleegkundige vanuit zijn functie als sociaal psychiatrisch

casemanager van het team E, in F. In deze rol heeft hij klager – onder meer – geholpen nadat de

woningbouwvereniging bekend had gemaakt dat zijn woning ontruimd zou worden.

Klager is niet

tevreden over deze hulpverlening. De klacht bestaat uit twee onderdelen. Allereerst wordt de

verpleegkundige verweten dat hij op 12 november 2018 een brief aan de casemanager WMO van de

gemeente heeft gestuurd waarin staat dat klager een bewindvoerder nodig heeft. Ten tweede wordt hem

verweten dat er door de verpleegkundige en zijn collega's misbruik is gemaakt van financiële

budgetten bij de gemeente F, en het Zilveren Kruis, door excessief te declareren.

3. Wat is het verweer?

De verpleegkundige heeft de klacht bestreden. Het verweer wordt voor zover nodig hierna

verder besproken.

4. Wat zijn de overwegingen van het college?

4.1 Het college komt tot de conclusie dat de verpleegkundige niet tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld. Het college licht dat als volgt toe.

Klachtonderdeel 1: brief verstuurd zonder toestemming?

4.2 Het college stelt voorop dat het handelen van de verpleegkundige “bemoeizorg” betreft. Hierop

is de ‘Handreiking gegevensuitwisseling in de bemoeizorg’ (2014) (hierna: de Handreiking) van

toepassing. Daarin staat dat de doelen van bemoeizorg zijn het geleiden van zorgwekkende

zorgmijders naar reguliere zorg, het verminderen van problemen die de cliënt of zijn omgeving

ervaart, verhoging van de kwaliteit van leven van de cliënt en het verminderen van overlast die de

cliënt in sommige gevallen veroorzaakt. In de Handreiking is uitgewerkt in welke

bemoeizorgsituaties gegevensuitwisseling zonder toestemming mogelijk is, en welke zorgvuldigheidsregels daarbij gelden. Kenmerkend voor bemoeizorg is namelijk de

betrokkenheid van

vele instanties, waarbij het in veel gevallen onvermijdelijk is dat tussen hen afstemming

plaatsvindt (zie de uitspraak van het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg van 11 februari

2016, ECLI:NL:TGZCTG:2016:85).

4.3 Bij de beoordeling van het eerste klachtonderdeel is allereerst van belang of de verpleegkundige de brief van 12 november 2018 al dan niet met toestemming van klager heeft

verzonden. Klager stelt dat hij hier geen toestemming voor heeft verleend maar de verpleegkundige

betwist dat, waarbij hij verwijst naar diverse toestemmingsformulieren. Op een van deze formulieren

is de tekst geschreven “[naam van de verpleegkundige] gaat een verslag schrijven voor bewindvoerder

[naam] om aan te geven hoe belangrijk het is dat bewindvoering voor mij nu belangrijk is”. Onder

dit formulier staat de paraaf van klager en de tekst “onder voorbehoud van re”. Klager betwist niet

dat hij zijn paraaf onder deze brief heeft gezet, maar hij zegt dat hij deze brief had willen

aanvullen met de tekst ‘onder voorbehoud van rechten en weren’, en hij voert aan dat de

verpleegkundige niet mag bepalen dat klager een bewindvoerder nodig heeft.

4.4 Naar het oordeel van het college mocht de verpleegkundige erop vertrouwen dat klager door het

zetten van zijn paraaf op het toestemmingsformulier, toestemming gaf aan de verpleegkundige om een

brief te schrijven over het belang van bewindvoering voor klager en aldus informatie over klager te

delen. Dat klager zijn toestemming had willen aanvullen met de tekst ‘onder voorbehoud van rechten

en weren’, maakt niet dat de verpleegkundige had moeten begrijpen dat klager zijn

toestemming toch niet wilde geven. Het college is dan ook van oordeel dat van het schrijven van de brief zonder toestemming van klager, geen sprake is.

4.5 Anders dan waar klager kennelijk van uitgaat, heeft de verpleegkundige ook niet bepaald dat klager een bewindvoerder nodig had. Klager dreigde met de aanstaande ontruiming van zijn huurwoning dakloos te raken, maar kon in aanmerking komen voor een sociale huurwoning bestemd voor de GGZ-doelgroep, waarbij (onder andere) onderbewindstelling een voorwaarde was. De brief die de verpleegkundige heeft geschreven, diende ertoe om vanuit het perspectief van de verpleegkundige het belang van onderbewindstelling te motiveren en daarmee te ondersteunen. Dat is iets anders dan over bewindvoering bepalen of beslissen. Dit klachtonderdeel is dan ook ongegrond.

Klachtonderdeel 2: misbruik gemaakt van financiële budgetten?

4.6 Deze klacht is eveneens ongegrond. De verpleegkundige heeft de stelling dat hij excessief heeft gedeclareerd betwist en daarbij toegelicht dat de gemeente een budget heeft dat voor E, wordt vrijgesteld, dat hij geen declaraties hoeft in te dienen en dat de kosten ook niet aan klager worden doorberekend. Klager heeft zijn stelling niet onderbouwd en de juistheid daarvan blijkt ook nergens uit.

Conclusie

4.7 De conclusie is dat de klacht in al haar onderdelen kennelijk ongegrond is.

5. De beslissing

De klacht is kennelijk ongegrond.

Deze beslissing is gegeven door M.M. van 't Nedereind, voorzitter, K.M. Volker, lid-jurist, I.M.

Bonte, W.M.E. Bil en K.C. Timm-van Ruitenburg, leden-beroepsgenoten, bijgestaan door

S.M. Geerding, secretaris.